

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
20 У 1825/21
Дана 18.03.2022. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Маје Панић и Јелене Тишме-Јовановић, чланова већа, са судским саветником Машом Миловановић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужилаца малолетне А.А. и малолетног Б.Б., обоје из ..., ул. ... бр. ..., које заступају законски заступници родитељи В.В. и Г.Г., обоје из ..., ул. ... бр. ..., које заступа пуномоћник Игор Ољачић, адвокат из Београда, ул. Теразије бр. 27, поднетој против туженог Републичког геодетског завода, Београд, ул. Булевар војводе Мишића бр. 39, ради поништаја решења 06 број: 952-02-23-6357/2020 од 14.12.2020. године, у предмету катастарском, у нејавној седници већа, одржаној дана 18.03.2022. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужилаца за накнаду трошкова управног спора.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, одбијена је као неоснована жалба, коју су изјавили малолетна А.А. и малолетни Б.Б., чији су законски заступници родитељи В.В. и Г.Г., улица ... бр. ..., које заступа пуномоћник, адвокат Игор Ољачић, улица Теразије бр.27, на решења Републичког геодетског завода, Службе за катастар непокретности Палилула, број 952-02-13-015-31243/2020 од 03.08.2020. године.

Тужбом поднетом Управном суду препорученом поштом преко поште дана 27.01.2021. године, законски заступници малолетних тужилаца, преко пуномоћника, оспоравају законитост решења туженог органа због повреде правила поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Наводе да првостепено решење, а самим тим и другостепено решење није донето у складу са одредбама важећег Закона о државном премеру и катастру. Истичу да тужени орган приликом доношења решења, није узео у обзир одредбе члана 86. став 1. Закона о државном премеру и катастру, који прописује да се упис у катастар непокретности врши на основу приватне или јавне исправе која је подобна по садржини и форми за упис, као ни одредбе члана 86. став 3. истог закона, који прописује

да је исправа подобна за упис забележбе ако се односи на саму непокретност чак и ако не садржи податке о уписаном претходнику. Такође, истичу да није примењен члан 15. став 1. тачка 7. Закона о поступку уписа у катастар непокретности и водова, који прописује да је могућа забележба одлуке о забрани отуђења или оптерећења непокретности. Указују да како је предметна непокретност у фактичној државини Д.Д., постоји реална опасност да ће иста бити отуђена иако се формално као власник непокретности води градска општина Палилула. Даље наводе да само постојање тестаментa, треба да послужи као исправа којом се потврђује да је непокретност на којој се уписује забележба била предмет тестаментарног располагања и да на основу истог власништво над непокретности, треба да припадне тестаментарним наследницима, односно тужиоцима. Указују да постоји реална опасност да ће њихово право бити угрожено односно да ће предметна непокретност бити отуђена док своје право не остваре у парничном поступку, а што у прилог говори и чињеница да је покојна Ђ.Ђ. наведени стан, стекла закључењем уговора о откупу стана који се налази код Д.Д., те иста може да докаже правни след на наведеној непокретности те продати исту, као и да је иста спровела оставински поступак иза покојне Ђ.Ђ. у потпуности занемаривши тестамент којим је располагано станом, и не обавештавајући тужиоце о спровођењу оставине. Сматрају да имају оправдан интерес да се изврши упис забележбе тестаментa као одлуке којим се забрањује отуђење и оптерећење предметне непокретности. Предлажу да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и предмет врати туженом органу на поновно одлучивање, као и да обавезе туженог да тужиоцима накнади трошкове управног спора и то за састав тужбе у износу од 24.750,00 динара по АТ као и трошкове судских такси за тужбу и одлуку по одмерењу суда.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења, па је предложио да суд донесе пресуду којом се тужба одбија, као неоснована.

Управни суд је одлучивао без одржавања усмене јавне расправе, у складу са чланом 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр.111/09), па је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно са одредбом члана 41. став 1. истог Закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и исправа које су садржане у списима предмета ове управне ствари, које су од значаја за предмет спора, нашао да тужба није основана.

Из исправа које се налазе у списима предмета и образложења оспореног решења, произилази да је адвокат Игор Ољачић у име тужилаца, на основу овлашћења датог од стране законских заступника родитеља В.В. и Г.Г., обоје из Београда, дана 03.08.2020. године, првостепеном органу Служби за катастар непокретности Палилула, поднео захтев за упис забележбе постојања тестаментa на непокретности и то на једнособном стану бр. 2, површине 47 м², у приземљу стамбене зграде за колективно становање бр. 1, у ул. ... бр. ..., која је изграђена на катастарској парцели бр. ..., а која је уписана у лист непокретности број ... КО Палилула, уз који је приложио фотокопију Завештања Е.Е, сачињен пред Првим основним судом у Београду под Посл.бр. 4. Р. 3. 3250/10 од 17.01.2011. године и пуномоћје. Поступајући по предметном захтеву, Служба за катастар непокретности Палилула, донела је решење број 952-02-13-015-31243/2020 од 03.08.2020. године, којим се захтев адвоката Игора Ољачића одбија, као неоснован, јер нису испуњени услови за упис забележбе прописани чланом 82. став 1. тачка 2. Закона о државном премеру и катастру (“Службени гласник РС” бр. 72/09, 18/10, 65/13 и 96/15), као ни чланом 15. Закона о поступку уписа у катастар непокретности и водова

(“Службени гласник РС”, бр. 41/18 од 31.05.2018. године). Решавајући о жалби тужилаца изјављеној против првостепеног решења, тужени орган је оспореним решењем исту одбио, као неосновану, оценивши да је првостепени орган правилно поступио када је првостепеним решење одбио захтев за упис забележбе постојања тестаментa, односно када је утврдио да се забележба постојања тестаментa, као врста забележбе не уписује у катастар непокретности. Оцењујући наводе жалбе да се првостепени орган позвао у образложењу ожалбеног решења на одредбу члана 82. став 1. тачка 2. Закона о државном премеру и катастру, која је изменама и допунама тог закона престала да важи, нашао је да нису од утицаја на другачије решење конкретне управне ствари, с обзиром да је одредбом члана 170. став 1 тачка 3. Закона о општем управном поступку прописано да другостепени орган одбија жалбу ако нађе да је побијано решење засновано на закону, али из других разлога, а не оних којих су наведени у образложењу решења. Тужени орган је ценио наводе жалбе да постоји реална опасност да ће Д.Д., која има државину на предметној непокретности, исту отуђити без знања тестаментарних наследника, те да постоји оправдан интерес посносиоца захтева да се упише тражена забележба, али је нашао да су без утицаја на другачије решење конкретне управне ствари, јер се не односи на одлучне чињенице у овом управном поступку, с обзиром да тражена забележба није прописана одредбом члана 82. став 1. Закона о државном премеру и катастру. Такође, жалбене наводе да првостепени орган није применио одредбу члана 86. став 3. Закона о државном премеру и катастру, оценио је као неутицајне на другачије решење конкретне управне ствари, с обзиром да наведени пропис регулише упис забележби које се односе на личност имаоца права и на саму непокретност, а да упис забележбе тестаментa није предвиђен законом, те да није ни било места примени наведене законске одредбе. Имајући у виду наведено, тужени орган је одлучио као у диспозитиву оспореног решења и одбио жалбу као неосновану, а у смислу члана 170. став 1. тачка 3. Закона о општем управном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 18/16, 95/18-аутентично тумачење).

Одредбом члана 82. став (1) тачка 1) до 13) Закона о државном премеру и катастру (“Службени гласник РС”, бр. 72/09, 18/10, 65/13, 15/15-одлука УС и 96/15, 47/17-аутентично тумачење, 113/17-др.закон, 27/18-др.закон и 41/18-др.закон), прописано је да се у катастар непокретности уписују следеће забележбе: забележба личних стања имаоца права; забележба спора, односно другог поступка који се води пред судом или вршиоцем јавних овлашћења, а који за исход може имати промену уписа права на непокретностима; забележба да првостепена одлука није коначна; забележба да првостепена одлука није правноснажна; забележба управног спора против другостепене одлуке у катастру непокретности; забележба одлуке о забрани отуђења и оптерећења непокретности; забележба одлуке о забрани уписа; забележба постојања уговора о доживотном издржавању; забележба постојања брачног уговора; забележба првенственог реда; забележба покретања поступка експропријације и остале забележбе прописане законом; решење о издавању грађевинске дозволе уписује се као забележба права градње на парцели на којој је издата грађевинска дозвола и садржи податке о инвеститору, техничкој документацији, грађевинској дозволи и другим чињеницама од значаја за упис забележбе.

Суд је, с обзиром да у смислу става 1. члана 42. ЗУС-а, није везан разлозима тужбе, пре свега, имао у виду повреду правила поступка, на коју није указивано у жалби, а ни у тужби, а која је учињена од стране првостепеног органа, тако

што је диспозитивом ожалбеног решења, одбијен захтев адвоката Игора Ољачића из Београда за упис забележбе постојања тестаментна на предметној непокретности, као неоснован, што је у супротности са одредбом члана 44. став 1. Закона о општем управном поступку, према којој одредби, странка у управном поступку, може бити правни субјект о чијим се правима и обавезама решава, као и лице које ради заштите својих права или правних интереса, има право да учествује у поступку што, у конкретном случају, није поменути адвокат. Исти је само пуномоћник, који је као физичко лице, у смислу одредбе члана 49. став 1. ЗУП-а, овлашћен од властодаваца - законских заступника (представника) процесно неспособних странака - родитеља малолетних А.А. и Б.Б., на предузимање процесних радњи у њихово име и за њихов рачун. Међутим, и поред чињенице што диспозитив ожалбеног решења, садржи такве недостатке, које представљају повреду одредбе члана 141. став 3. ЗУП-а, то не мења закључак суда о неоснованости тужбе у управном спору, јер из захтева за упис забележбе постојања тестаментна на предметној непокретности и из пуномоћја, који су достављени уз наведени захтев, који се налазе у списима предмета, несумњиво произилази, а што међу странкама и није спорно, да су подносиоци захтева малолетна А.А. и малолетни Б.Б., обоје из Београда, то је суд нашао да такав недостатак у диспозитиву ожалбеног решења, не представља повреду која је од утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења. Заузимајући такав став, суд се руководио, пре свега, правом странке на решавање у разумном року, у коме је, поред прокламовања начела суђења у разумном року, прокламовано и начело процесне економије, при чему уважавање тужбе из наведених разлога, и отклањање тог недостатка, у поновном поступку, посматрано са аспекта оцене законитости овде оспореног решења, и важећих материјално-правних одредаба које се примењују на конкретан случај, не би довело до другачијег одлучивања у односу на овде тужиоце.

Према оцени Управног суда, код овако утврђеног чињеничног и правног стања ствари, правилно је поступио тужени орган, када је оспореним решењем одбио, као неосновану, жалбу тужилаца изјављену против првостепеног решења. Ово из разлога што је првостепени орган (уз наведени пропуст) ожалбеним решењем, правилно одбио захтев за упис забележбе постојања тестаментна на предметној непокретности, као неоснован, јер упис такве врсте забележбе, није прописан цитираном одредбом члана 82. став (1) тачка 1) до 13) Закона о државном премеру и катастру, која се у конкретном случају примењује. Наиме, основаност захтева се цени на основу, уз захтев приложених исправа, које су по својој садржини и форми подобне за упис, али само оних које су законом прописане да као такве, могу бити уписане као забележбе у катастру непокретности, што овде није био случај. Ово стога што, уз захтев приложена исправа (тестамент), није законом прописана врста забележбе, која се може уписати у катастар непокретности, па је првостепени орган правилно поступио, када је захтев забележбе постојања тестаментна на предметној непокретности – стану, одбио као неоснован, што је као правилно и на закону засновано, потврдио и тужени орган оспореним решењем.

Суд је ценио наводе тужбе, којима се указује да тужени приликом доношења оспореног решења, није узео у обзир одредбу члана 86. став 1. Закона о државном премеру и катастру, која прописује да се упис у катастар непокретности врши на основу приватне или јавне исправе, која је по садржини и по форми, подобна за упис, па је нашао да су ти наводи неосновани. Ово стога што приватна исправа из одредбе члана 86. став 1. Закона о државном премеру и катастру, може бити подобна за упис само, како је то наведено и у претходном ставу образложења пресуде, уколико је као таква наведена у цитираној одредби

члана 82. став (1) тачка 1) до 13) наведеног закона, а како тестамент (завештање), који има статус приватне исправе, потврђене од стране суда, није наведен у тој одредби, као исправа на основу које се може уписати забележба у катастар непокретности, то је суд нашао да су ти наводи тужбе, без утицаја на другачије одлучивање у овој управној ствари.

Указивање пуномоћника тужилаца на непримену важећег Закона о државном премеру и катастру, је неразумљиво, с обзиром да важећи закон, у време подношења захтева, жалбе и тужбе нема такав назив, будући да је на снази закон под називом Закон о поступку уписа у катастар непокретности и водова ("Службени гласник РС", бр.41/18...15/20), па ако су наводи тужбе, упућивали на тај пропис, суд указује на одредбу члана 57. став 2. тог закона, према којој је поступак правилно вођен и окончан по одредбама Закона о државном премеру и катастру ("Службени гласник РС", бр.72/09...41/18-др.закон), јер се ради о поступку, који је покренут по захтеву странке, поднетом након ступања на снагу Закона о поступку уписа у катастар непокретности и водова, а основ за тражени упис представља приватна исправа (тестамент), која није потврђена од стране јавних бележника, већ од стране суда, пре ступања на снагу тог закона.

Што се тиче навода тужбе, који се односе на забележбу одлуке о забрани отуђења или оптерећења непокретности у смислу одредбе члана 15. став 1. тачка 7. Закона о поступку уписа у катастар непокретности и водова, суд такође указује на одредбу члана 57. тог закона, и могућност његове примене. Том одредбом је прописано да ће се поступци одржавања катастра непокретности и катастра водова који нису окончани до дана ступања на снагу овог закона окончати по одредбама закона који је био на снази до дана ступања на снагу овог закона (став 1.). По одредбама закона из става 1. овог члана водиће се и окончати поступци покренути по захтеву странке поднети након ступања на снагу овог закона а којим се захтевају уписи на основу одлука судова и других надлежних органа и ималаца јавних овлашћења донетих пре ступања на снагу овог закона, као и на основу приватних исправа које нису потврђене од стране јавних бележника, из чега произлази да одредбе тог прописа, у конкретном случају, нису могле бити примењене, из изнетих разлога који су наведени у претходном ставу образложења ове пресуде, све и да је таква врста забележбе и тражена. (став 2.). Суд указује и да је та врста забележбе (одлуке о забрани отуђења или оптерећења), прописана и одредбом члана 82. став (1) тачка 6) Закона о државном премеру и катастру, који је у конкретном случају и примењен. Међутим, забележба отуђења и оптерећења непокретности, као вид забране управљања и располагања имовином, пре свега, није ни тражена у управном поступку, па се не види ни смисао тих навода тужбе. Уз то, таква забележба се може извршити само на основу исправе, којом је таква забрана изречена, тј. на основу ваљаног правног основа, који одређује суд, давањем налога одређеном лицу да се уздржи од одређеног чињења. Са свега напред изнетог, нису основани наводи тужбе да су тужиоци на основу потврђеног тестаментa, стекли основ за забележбу постојања истог на непокретности – стану, тј. мора се поћи од правила да се постојање забележбе тестаментa, може дозволити, само у случају када је то законом предвиђено.

Са изнетих разлога, Управни суд налази да оспореним решењем није повређен закон на штету тужилаца, па је применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Суд је одбио, као неоснован, захтев тужилаца за накнаду трошкова управног спора, с обзиром на њихов успех у овој управној ствари, па је применом

одредаба чл. 66. и 67. Закона о управним споровима, а у вези са чл. 150. и 153. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11...18/20), чије се одредбе у управном спору сходно примењују на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 18.03.2022. године, 20 У 1825/21

Записничар
Маша Миловановић, с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкорић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СС